EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Cultura | Josep Maria Purtí | Actualitzat el 28/06/2015 a les 13:00

La model manresana de Leopoldo Pomés

REPORTATGE-CULTURA. En l'exposiciÃ³ fotogrÃfica que fins el 12 de juliol reuneix a La Pedrera una mostra Ã mplia del fotÃ²graf de la G*aucheDivine* barcelonina destaca la imatge d'una jove model manresana, anÃ²nima per al gran pÃºblic.

En l'itinerari que, en el marc de l'exposició *Flashback*, a La Pedrera, ressegueix el recorregut de les diferents etapes de Leopoldo Pomés, gairebé al final de tot, en l'apartat «El fotògraf i els seus models», hi ha penjat un retrat d'una noia amb el títol *Lidia 1997*. En un plafó discret -gairebé podem passar de llarg sense adonar-nos-en- hi trobareu exposada la imatge de la model manresana. Més enllà de la seva bellesa, Pomés sembla voler captar l'esperit de la model. Els trets físics de la noia resten desdibuixats expressament en una espècie de nebulosa, cosa poc comuna en els retrats de la resta de models que acompanyen l'exposició. Sembla com si Pomés ens volgués introduir en un univers íntim, més oníric que real. La model se'ns presenta de cintura en amunt, amb els braços oberts i el cos reclinat cap enrere. Tot plegat com si volgués fugir enfora de la fotografia.

Les models de Pomés participen totes d'uns trets comuns, però segurament el que les fa més singulars és la seva inaccessibilitat. El fotògraf va saber captar l'aire dels temps. Fill de la postguerra en una Barcelona grisa i trista, Pomés parteix del realisme social en un llarg viatge que el portarà a conrear diferents facetes artístiques. En una llarga i fecunda carrera de pioner, Pomés va començar formant part de Dau al Set, grup artístic d'avantguarda, i va acabar creant aquelles bombolles de xampany que van donar la volta al món.

La seva aportació a la imatge no la discuteix ningú. Ell va renovar el món de la fotografia publicitària i actualment és considerat com un clàssic del gènere. Al llarg de la seva trajectòria la seva obra ha evolucionat dels grisos tristos de la postguerra a l'esclat multicolor de les bombolles, passant pel vermell vellut bordeus de les parets de Bocaccio, la discoteca on aterraven, a finals dels 60 i primers anys 70, els seus amics de l'esquerra exquisida: un grup d'intel·lectuals, escriptors i artistes pertanyents a la burgesia progressista de Barcelona, conegut amb el nom de la *GaucheDivine*.

Pomés va donar a l'home del carrer allò que mai tindria. Les seves models són majoritàriament altes, roses, d'ulls blaus: és a dir, el somni impossible. D'aquí el seu èxit.

Model manresana

De com model i fotògraf es van trobar no importa. El fet és que la model manresana és allà. Que aquesta prometia en tenim proves suficients i consistents. En la Manresa dels anys setanta i vuitanta tot era més clar i consistent. Ara tot és més líquid i dispers. En aquells temps xocava que una noia cursés estudis a ESADE, l'escola d'estudis empresarials més prestigiosa de la capital, un terreny reservat als cadells mascles de l'alta burgesia.

En un aspecte més prosaic, però no menys singular, les seves aparicions pilotant una moto d'alta cilindrada pels carrers de Manresa no deixaven indiferent a ningú. Aquesta visió enllaça amb els espots de l'època en què Pomés havia delectat el consumidor televisiu de somnis impossibles. Els seus espots de dones de somni cavalcant a pèl per una platja deserta en un anunci de conyac per a homes ja estaven fixats en la memòria col·lectiva d'un país encara en blanc i negre.

A primers dels anys 80, la nostra model va protagonitzar una petita entremaliadura que va comportar més d'un maldecap. Parlem de l'època en què la febre dels dissabtes nit arrasava a les discoteques. Un dissabte d'aquells, va celebrar-se en una discoteca de moda un concurs de ball i disfresses, organitzat pel nou rotatiu intercomarcal, aparegut feia un parell d'anys.

El fet és que la nostra model va convertir-se en l'heroïna de la nit i les fotografies resultants van arribar a la taula de redacció del nou diari. Aquestes van obrir un fort debat entre els membres del consell de redacció a causa de l'ímpetu mostrat en la ballaruga. Ja sabem que l'aire condicionat, la sudoració i l'ambient carregat no són el millor plató. Segurament Pomés hauria rebutjat uns originals com aquells, molt allunyats del seu món *glamurós*, però la realitat és tossuda i el resultat era una petita bomba de rellotgeria, ja que la disfressa tampoc no es quedava enrere. Consistia en una rèplica del famós vestit que lluïen les representants de la coneguda revista americana per adults *Playboy*; és a dir, el que normalment s'ha conegut com a *conilletes*. Un cop revelades, aquelles fotos no presentaven un aspecte gaire elegant. Però l'esdeveniment era públic i palès, i calia que el diari n'informés. Tot plegat l'anècdota posava entre l'espasa i la paret els responsables del nou diari progressista, demòcrata i català.

Fotografies inèdites

Sigui com sigui, aquelles fotografies amb la nostra heroïna al pòdium de la*disco* mai no es van arribar a publicar. En el reportatge de l'acte se'n van publicar unes altres. I és que l'anunciant més important del diari era el pare d'aquella noia. La vida és dura i totes les llargues discussions sobre el codi fundacional del nou diari progressista, demòcrata i català se'n van anar en orris. La baixada de pantalons va ser històrica, però aquesta és una història que caldria que tinguessin en compte els estudiants de periodisme.

Pel que fa a Pomés, lluny en el temps i l'espai d'aquesta història, només puc insistir en l'interès d'aquesta exposició, que a hores d'ara podem afirmar que forma part de la banda fílmica de la nostra vida. Aquestes ratlles només pretenen rendir-li un petit homenatge particular i de passada rememorar records adormits.

De l'última vegada que vaig veure Pomés a Manresa, ja en fa uns anys. Estava assegut al Passeig, sol i entotsolat. Feia el que més sempre li ha agradat: badar. La seva figura de patrici romà es dibuixava fidelment envoltat d'un sol de postal que a penes escalfava. Potser esperava, potser badava. Potser --com deia Serrat-- "el conill fora del niu se li escapava amb qualsevol objectiu". Ja sabeu com acaba la cançó.